

WIT WASSE - BRUIN ISSE

DOOR G.J. ROTTIER

3 februari 1972 te 14:30 de (draaischijf)telefoon: ring - ring ... met "Rotjé"... de besteldienst aan de lijn met dhr. Parlevliet, die zich immer bij mij aankondigde met:" Hoezee, hoezee, Rotjé".

"Ik heb een verhalertje voor U, de Wim II, van de Waalhaven naar ... Bruinisse. 15:30 a/b". Dat zijn leuke dingen voor de mensen. Volgens hem lag het ergens in Zeeland. Dat het tegen aankomsttijd stikdonker was, was voor hem geen probleem ...

Opgeleid en werkzaam in het 4e en 5e District van het Loodswezen moesten we ons bekwamen in - wat het binnen gebeuren betreft - een gebied dat liep van ongeveer Katwijk tot en met Hansweert. Indien er veel wind stond en een schip moest naar Antwerpen, zochten diverse kapiteins hun heil in een route binnendoor (ook véél goedkoper, binnen tarief), hetgeen bij NW 10 een hachelijke onderneming was. Leeg scheepje, wind meestal dwars-op, nauw

vaarwater, voorhavens van sluizen vol met op beter weer wachtende binnenscheepvaart en bruggen met openingen aan lagerwal, waarbij je hoopte dat:

1. Een brugwachter aanwezig was
2. Hij je opmerkte en dat aangaf met de bekende rode en groene lichten
3. En anders nam je zelf het initiatief d.m.v. licht- en geluidseinen

Telefoon? VHF? het was 1972 ...

Het werd terecht verondersteld dat je het vaarwater kende "als je broekzak", maar ter ondersteuning van de "te geven aanwijzingen" werd toch maar een (jachten)kaart en een adspirant "meegenomen", "ter lering ende vermaak".

De coaster, WIM II, BRT 499, diepgang 10 voet, lengte 61 meter en met een 500 pk Brons motor kon

zij 10 mijl/per uur door het water snijden. De (mede) eigenaar was dhr. Bosma, tevens kapitein op deze reis. Aárdige man ...!

Na wederzijdse introductie informeerde ik hem dat het binnenvaren van Bruinisse in het donker een hachelijke onderneming is. Maar dat vond hij een probleem voor later en stelde voor eerst maar eens te gaan varen. Natuurlijk! Maar een gewaarschuwd mens ...

En daar gingen we dan: prutteprutteprut via Oude Maas, Dordtsche Kil, Hollandsch Diep, even uitblazen bij de Volkeraksluizen, terwijl de duisternis daalde en niet alleen op òns scheepje. De maan scheen, maar dit terzijde.

Voort ging het weer, via Noord Volkerak en Volkerak, Zuid Vlije en Krammer en voordat we ons in het Zijpe stortten werd er op de rem getrapt. We waren dwars van het einddoel Bruinisse, een zwart gat.

Een zwart gat trekt veel aan. Oók de aandacht van voornamelijk astronomen. Maar onze kapitein had óók wel interesse in dit zwarte gat, te meer omdat hij de volgende morgen te 06:00 aardappelen moest gaan laden. Of ik er fiducia in had om zijn schip -ondanks de aan hem bekend gemaakte gevaren -daarheen te loodsen. Natuurlijk, no problem, tenslotte is het zijn schip. Zijn vertrouwen in de loods was gedurende de reis blijkbaar dermate gegroeid dat hij het wel aandurfde, onder aanwijzingen, de onverlichte, met blinde tonnen gemarkeerde Zuid-Grevelingen te bevaren. De bedoeling is dan wel de ondiepte aan de zuidzijde met strekdammen, visnetten en oesterputten mis te peilen.

Nu was het ook nog zo dat er -vanaf de Volkeraksluizen- een behoorlijke uitgaande stroom stond, zodat er flink opgestuurd zou moeten worden. Het schip was intussen rondgegaan, op de radar werden de tonnetjes waargenomen. Het schip was volgens het Schepenbesluit ook nog uitgerust met

een dagseinlamp, die óók 's nachts licht gaf en die Aldislamp(je) werd dan ook opgetuigd. Hiermede werden, na enig zoeken, die door de stroom half onder water gesleurde objecten beschenen. Langzaam tuffend werd er goed hoogte gehouden (u kent het allemaal: hoog erin) en eenmaal uit de dwarsstroom was het een eitje en werd een vaag lichtenlijntje aangehouden. Recht vooruit de sluis naar de Grevelingen, maar we gingen een beetje BB uit, ontweken een strekdam binnen de havenhoofdjes en bij het naderen van de los/laadwal in de Vissershaven werd m.b.v. van het anker met BB zijde gemeerd. Rondgaan was geen optie want je kon je achterste hier niet keren. De Bru-se mosselschepen tegenover de loswal waren thuis ...

Het gezag in de vorm van een heuse, geüniformeerde Havenmeester mét pet, doemde op uit de duisternis en het eerste wat die brave man stamelde, waren voor mij de historische woorden: "Ik vind het een groate prestatie om 's nachts met een groot zeeschip Bru binnen te vaeren".

De kapitein glom van trots en ik mompelde maar: "Zo, kapitein, nu hoort u het eens van een ander...", en "ach, het is gewoon ons dagelijks werk ... " Iedereen blij, de bemanning de wal op (?), het was hier uitgestorven. We namen hartelijk afscheid van een ieder en zagen ons al in een dorpscafé overnachten omdat de laatste bus allang gereden was. Een taxi nemen? Dat was in die tijd geen optie, maarrrr ... De blijheid van de kapitein uitte zich in de geste om op kosten van de eigenaar (himself) een taxi naar Rotterdam te nemen. Aárdige man ...!

Als laatste adviseerde ik hem om via Zierikzee het zeegat te kiezen. Dat was korter én het gebied van de loodsen uit het 6e District. Die gunden we ook wel wat.

Dat waren nog eens tijden! Bedankt Anton voor de gezellige, vlot verlopen reis.